

Sygn. akt VU 272/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant st. sekr. sądowy Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 06 czerwca 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku B. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania B. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 12 lutego 2016r. sygn. (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu B. M. prawo do emerytury od dnia (...) 2016 roku;**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz B. M. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt V U 272/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 lutego 2016 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił B. M. prawa do emerytury podnosząc w uzasadnieniu, iż wnioskodawca nie udowodnił wymaganych przepisami 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy **zaliczył** wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych **okresy od 11 stycznia 1978 roku do 30 września 1980 roku i od 1 października 1980 roku do 31 maja 1982 roku tj.** w łącznym wymiarze: **4 lat, 4 miesięcy i 21 dni.**

Organ rentowy do pracy w warunkach szczególnych **nie uwzględnił** okresu zatrudnienia:

- od 21 czerwca 1974 roku do 24 stycznia 1975 roku na stanowisku pomocnik maszynisty spycharki w (...) w P.,
- od 6 marca 1975 roku do 15 stycznia 1976 roku na stanowisku pomocnik maszynisty spycharki w (...) w K.,
- od 1 czerwca 1982 roku do 31 lipca 1985 roku na stanowisku mechanik maszyn budowlanych,
- od 1 sierpnia 1985 roku do 31 lipca 1986 roku na stanowisku mechanik,
- od 1 sierpnia 1987 roku do 31 sierpnia 1990 roku na stanowisku mechanik sprzętu, mechanik napraw sprzętu,

- od 1 września 1990 roku do 10 maja 1994 roku na stanowisku mechanik-wydawca w (...) (...) w B., ponieważ w oparciu o przedłożoną dokumentację nie można określić charakteru wykonywanej pracy, a w/w stanowiska nie znajdują potwierdzenia w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach,

- od 9 lutego 1976 roku do 9 grudnia 1977 roku na stanowiskach pomocnik maszynisty sprzętu ciężkiego, maszynista spycharki w Przedsiębiorstwie (...) w G., ponieważ z przedłożonej dokumentacji nie można stwierdzić w jakim okresie wnioskodawca pracował na stanowisku maszynisty spycharki,

- od 1 sierpnia 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...) S.A. ponieważ stanowiska operatora wózka widłowego, operatora podnośnika widłowego, konserwatora sprzętu średniego nie są wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku jako prace wykonywane w szczególnych warunkach a pracodawca w punkcie 8 świadectwa pracy uznał, iż w/w prace nie były wykonywane w szczególnych warunkach.

Od powyższej decyzji wnioskodawca złożył odwołanie, w którym wniósł o zmianę poprzez zaliczenie do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia wnioskodawcy:

- od 21 czerwca 1974 roku do 24 stycznia 1975 roku,

- od 6 marca 1975 roku do 15 stycznia 1976 roku,

- od 9 lutego 1976 roku do 9 grudnia 1977 roku,

- od 1 czerwca 1982 roku do 31 lipca 1985 roku,

- od 1 sierpnia 1985 roku do 31 lipca 1986 roku,

- od 1 sierpnia 1987 roku do 31 sierpnia 1990 roku,

- od 1 września 1990 roku do 10 maja 1994 roku,

- od 1 sierpnia 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, powielając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Pismem z dnia 15 marca 2017 roku, wnioskodawca zmodyfikował treść odwołania w ten sposób, iż wniósł o zaliczenie do pracy w warunkach szczególnych wszystkich okresów, które wskazał w odwołaniu, za wyjątkiem okresu od 1 sierpnia 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku. Ponadto odwołujący wskazał, że z legitymacji ubezpieczeniowej wystawionej w dniu 8 lipca 1974 roku wynika, że od 21 czerwca 1974 roku pracował na stanowisku pomocnika maszynisty spycharki pomimo, że formalnie nie posiadał stosowanych uprawnień. Wnioskodawca załączył kopię legitymacji ubezpieczeniowej.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił, co następuje:

wnioskodawca B. M., urodzony (...), w dniu (...) 2016 roku złożył wniosek o emeryturę. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (dowód: wniosek o emeryturę k. 1-4 akt emerytalnych).

Wnioskodawca legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999 r. okresem ubezpieczenia w łącznym rozmiarze 25 lat.

W okresie **od 21 czerwca 1974 roku do 24 stycznia 1975 roku** wnioskodawca zatrudniony był **Przedsiębiorstwie (...) w K. w Ł.** na stanowisku pomocnika maszynisty spycharki, a od dnia 16 września 1974

roku pomocnika maszynisty koparki. Przedmiotowe przedsiębiorstwo zajmowało się budową torów kolejowych. Pracownicy zajmujący stanowisko pomocnika maszynisty uczyli się obsługi sprzętu, wykonując czynności tożsame z czynnościami operatora sprzętu. Następnie w okresie **od 6 marca 1975 roku do 15 stycznia 1976 roku** skarżący był zatrudniony w (...) ***Przedsiębiorstwie (...) w K.***, a **od 9 lutego 1976 roku do 9 grudnia 1977 roku** w ***Przedsiębiorstwie (...) w G.*** Wnioskodawca pracował w powyższych okresach jako operator maszyn ciężkich m.in. spycharki robiąc nasypy z piachu, a także inne prace ziemne. Początkowo ubezpieczony pracował na stanowisku pomocnika maszynisty spycharki, ponieważ nie posiadał stosownych uprawnień. W miesiącach październik-grudzień 1974 roku wnioskodawca wraz ze świadkiem W. S. uczestniczył w kursie w G., w celu uzyskania uprawnień na operatora spycharki. Po ukończeniu kursu od miesiąca stycznia 1975 roku skarżący pracował na stanowisku maszynisty spycharki, pracę tę odwołując wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy (dowód: karta obiegowa zmiany k. 22, angaż k. 23, świadectwo pracy k. 24, umowa o pracę k. 26-26v, życiorys k. 28, skierowanie do pracy k. 87, zeznania świadka W. S.- protokół rozprawy z dnia 6 czerwca 2017 roku od 00:06:20 do 00:08:45, zeznania M. K.- protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2017 roku od 00:06:34 do 00:07:55, od 00:08:48 do 00:11:19, zeznania świadka J. P. (1) – protokół rozprawy z dnia 6 czerwca 2017 roku od 00:16:58 do 00:18:46, zeznania wnioskodawcy – protokół rozprawy z dnia 6 czerwca 2017 roku od 00:23:34 do 00:25:14)

W okresie **od 11 stycznia 1978 roku do 10 maja 1994 roku** wnioskodawca zatrudniony był w ***Przedsiębiorstwie (...) w B.*** (następca prawny Przedsiębiorstwa (...) w B. i B.- (...) Kombinatu (...) w B.) na stanowiskach maszynista spycharki, maszynista koparki oraz mechanik napraw sprzętu. Z dniem 1 grudnia 1981 roku odwołującemu powierzono stanowisko maszynisty koparki, z uwagi na ukończenie w dniu 26 sierpnia 1981 roku kursu operatora koparki jednonaczyniowej. Angażem z dniem 10 maja 1989 roku został przeniesiony na stanowisko mechanik-wydawca magazynowy. Z dniem 31 maja 1994 roku rozwiązano stosunek pracy. Z dniem 1 lutego 1990 roku zaprzestano wypłaty wnioskodawcy premii za wykonywanie dodatkowych czynności tj. prowadzenie wózka widłowego (dowód: świadectwo pracy k. 34, angaże k. 40-44, wypowiedzenie k. 49, pismo z dnia 30 stycznia 1990 roku k. 50, angaż k. 58, umowa o pracę k. 45, kserokopia książki operatora k-8v).

B.- (...) Kombinat (...) w B., Przedsiębiorstwo (...) w B. oraz Przedsiębiorstwo (...) w B. zajmowało się wykonywaniem usług budowlanych przy budowie (...) w B.. Przedsiębiorstwo posiadało na wyposażeniu zarówno samochody osobowe, ciężarowe oraz sprzęt budowlany, w łącznej ilości około 50, w tym m.in. samochody ciężarowe: J., T., (...), (...) i L., betonowozy, pompy do betonu.

Wnioskodawca zatrudniony we wszystkich tych przedsiębiorstwach pracował początkowo jako operator ciężkiego sprzętu np. koparki oraz spycharki, a następnie na stanowisku mechanik w kanale, dokonując napraw samochodów ciężarowych. Przedsiębiorstwa posiadały bowiem swój warsztat mechaniczny, w którym znajdowały się dwa kanały. Na jednym kanale jednocześnie mogły być naprawiane dwa samochody, a w przypadku mniejszych, nawet cztery. W warsztacie pracowało około 20 osób. Wnioskodawca jako mechanik pracował w kanale, w którym dokonywał demontażu i montażu skrzyni biegów, silników, mostów, resorów, pomp hydraulicznych czy podzespołów, które następnie wysyłane były do dalszej naprawy przez specjalistów w zakładzie, bądź poza zakładem. Poza kanałem wnioskodawca pracował sporadycznie, wiązało się to z koniecznością przyniesienia potrzebnego narzędzia lub części, co zajmowało wnioskodawcy około 5-10 minut. Z istoty wykonywanych przez wnioskodawcę napraw wynikało, że musiały być wykonywane w kanale. Wnioskodawca wykonywał powyższą pracę w pełnym wymiarze godzin (dowód: zeznania świadka H. C. – protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2017 roku od 00:11:47 do 00:17:09, zeznania świadka L. T.– protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2017 roku od 00:26:43 do 00:28:03, zeznania świadka P. G. (1) – protokół rozprawy z dnia 6 czerwca 2017 roku od 00:10:10 do 00:16:03, zeznania wnioskodawcy- protokół rozprawy z dnia 6 czerwca 2017 roku od 00:25:14 do 00:30:42).

Świadek P. G. (1) był zatrudniony W okresie **od 9 lutego 1977 roku do 31 marca 1996 roku** wnioskodawca zatrudniony był na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w ***Przedsiębiorstwie (...) w B.*** (następca prawny Przedsiębiorstwa (...) w B. i B.- (...) Kombinatu (...) w B.). W wystawionym w dniu 29 marca 1996 roku świadectwie pracy wskazano, że w okresie zatrudnienia wnioskodawca zajmował stanowisko mechanik napraw sprzętu, mechanik napraw pojazdów samochodowych (dowód: świadectwo pracy z dnia 29 marca 1996 roku k. 16

akt, umowa o pracę k. 17 akt, podanie o zatrudnienie k. 50 akt, angaż z dnia 18 kwietnia 1979 roku k. 49 akt, angaż z dnia 24 maja 1979 roku k. 47 akt, angaż z dnia 5 września 1983 roku k. 46, angaże k. 31-45 akt sprawy VU 6489/14). Wyrokiem z dnia 10.04.2015 roku, Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. zmienił decyzję organu rentowego i przyznał skarżącemu prawo do emerytury, uznając, że P. G. (1) w okresie od dnia 9 lutego 1977 roku do 31 marca 1996 roku wykonywał prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych wymienione są w wykazie A, **dział Dział XIV, poz. 16**, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. k-65 akt sprawy sygn. VU 6489/14).

Wnioskodawcy nie zostały wystawione świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych przez pracodawcę w spornych okresach (okoliczność bezsporna).

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

odwołanie jest uzasadnione, co skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, a od 1 stycznia 2013 roku nie wymaga się już rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia). Należy dodać, że warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale wykonuje prace o jakich mowa w rozporządzeniu (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Brak takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi przez wnioskodawcę w odwołaniu, ograniczał się do faktu, czy ma on wymagany 15 - letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt zatrudnienia wnioskodawcy w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach ubezpieczeniowych **od dnia 21 czerwca 1974 roku do 24 stycznia 1975 roku** w Przedsiębiorstwie (...) w K. w Ł., od 6 marca 1975 roku do 15 stycznia 1976 roku w Przedsiębiorstwie (...) w K. i od 9 lutego 1976 roku do 9 grudnia 1977 roku w Przedsiębiorstwie (...) w G..

Sporny pozostawał jedynie charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach. Stało się tak dlatego, że z dokumentów ubezpieczeniowych wnioskodawcy potwierdzających jego zatrudnienie w spornych okresach czasu wynika jedynie, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku pomocnika maszynisty spycharki, pomocnika maszynisty koparki, a później jako operator. Okoliczność nieprecyzyjnego określenia stanowiska pracy wnioskodawcy, polegająca na wskazaniu, że wnioskodawca pracował jako pomocnik maszynisty spycharki lub koparki, nie oznacza, że wnioskodawca nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w okresie **od 21 czerwca 1974 roku do 24 stycznia 1975 roku, od 6 marca 1975 roku do 15 stycznia 1976 roku i od 9 lutego 1976 roku do 9 grudnia 1977 roku**, Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach osobowych wnioskodawcy oraz na zeznaniach świadków: W. S., M. K. i J. P. (2), a także samego wnioskodawcy. Świadek M. K. pracował jako operator sprzętu ciężkiego na spycharce, zaś świadek M. K. początkowo pracował jako pomocnik maszynisty sprzętu ciężkiego, a następnie operator. Świadkowie potwierdzili, że od początku zatrudnienia B. M. w okresach **od 21 czerwca 1974 roku do 24 stycznia 1975 roku w Przedsiębiorstwie (...) w K. w Ł., od 6 marca 1975 roku do 15 stycznia 1976 roku w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. i od 9 lutego 1976 roku do 9 grudnia 1977 roku w Przedsiębiorstwie (...) w G.** pracował początkowo jako pomocnik maszynisty spycharki, pomocnik maszynisty koparki, a następnie jako operator sprzętu ciężkiego. Jak wynika bowiem m. in. z zeznań świadka J. P. (1), który w okresie zatrudnienia w **Przedsiębiorstwie (...) w K. w Ł.** pracował na stanowisku operatora, a wnioskodawca był jego pomocnikiem, przez około miesiąc czasu przyuczał się do pracy, zaś później wykonywał pracę operatora samodzielnie w pełnym wymiarze czasu pracy. Mając jednak na uwadze, iż wnioskodawca w miesiącach październik-grudzień 1974 roku uczestniczył w kursie w G., w celu uzyskania uprawnień na operatora spycharki, którą to okoliczność potwierdził świadek W. S., Sąd przyjął, iż wnioskodawca pracował na stanowisku maszynisty spycharki po ukończeniu kursu tj. od miesiąca stycznia 1975 roku i pracę tę wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że wnioskodawca w powyższych okresach tj. od miesiąca stycznia 1975 roku wykonywał pracę, która mieści się w definicji **prac maszynistów ciężkich maszyn budowlanych, wymienionych w wykazie A dział V** (w budownictwie) pkt. 3, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Co do pozostałego spornego okresu **od 11 stycznia 1978 roku do 10 maja 1994 roku** należy wskazać, że także okres zatrudnienia skarżącego w Przedsiębiorstwie (...) w B. był niesporny w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach emerytalnych i osobowych. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę

w tym okresie, gdyż nie dysponował świadectwem pracy wystawionym przez pracodawcę w szczególnych warunkach za ten sporny okres.

Wobec powyższego, na wnioskodawcy, zgodnie z treścią art. 6 k.c., spoczywał ciężar wykazania pracy w szczególnych warunkach. Wnioskodawca sprostą temu obowiązkowi. Szczególne warunki pracy wnioskodawcy, Sąd ustalił w oparciu o spójne i logiczne, a co za tym idzie wiarygodne zeznania świadków: H. C., L. T., P. G. (2) i R. W., którzy w spornych okresach pracowali razem z B. M. oraz zeznania samego wnioskodawcy, a także dokumentację zgromadzoną w jego aktach osobowych. Świadczenie w spornym okresie pracowali w przedmiotowym Przedsiębiorstwie na stanowiskach związanych z pracą wnioskodawcy. Świadek H. C. był przełożonym wnioskodawcy, bowiem pracował jako brygadzysta w brygadzie mechaników, R. W. był kierownikiem bazy, zaś świadkowie L. T. i P. G. (1) pracowali jako mechanicy samochodowi w kanałach. Osoby te dysponują tym samym szczegółową i bezpośrednią wiedzą w zakresie codziennych stałych obowiązków pracowniczych skarżącego.

Analiza zeznań świadków oraz dokumentów osobowych prowadzi do wniosku, że wnioskodawca pracował w szczególnych warunkach w okresie **od 11 stycznia 1978 roku do 10 maja 1994 roku**. Wprawdzie w świadectwie pracy oraz angażach z tego okresu stanowisko wnioskodawcy jest określane jako maszynista spycharki, maszynista koparki, mechanik napraw sprzętu, mechanik-wydawca magazynowy. Nie mniej o szczególnych warunkach pracy nie decyduje nazwa stanowiska – jak chce organ rentowy – ale rodzaj rzeczywiście wykonywanej pracy. A ta - jak to Sąd ustalił w oparciu o akta osobowe wnioskodawcy oraz zeznania świadków - polegała w tym spornym okresie niezmiennie początkowo na pracy jako operator spycharki, a później na pracy mechanika wykonującego prace w kanałach. Okoliczność, że w świadectwie pracy oraz w angażach nie wskazano, czy prace mechanika wykonywał w kanałach nie oznacza, że wnioskodawca nie wykonywał prac w warunkach szczególnych. Wnioskodawca bowiem jako mechanik dokonywał w kanale napraw samochodów. Z uwagi na specyfikę dokonywanych napraw, były one wykonywane przez wnioskodawcę właśnie w kanale. Wyjście z kanału związane było jedynie z wyjściem po narzędzie i miało charakter chwilowy. Nie pozbawia to tym samym charakteru pracy wnioskodawcy – pracy mechanika w kanale, jako wykonywanych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Z zeznań świadków wynika, że wnioskodawca pracował w okresie **od 11 stycznia 1978 roku do 10 maja 1994 roku** jako operator spycharki oraz mechanik samochodowy dokonując napraw w kanale.

W tym miejscu wskazać należy, iż wiarygodność zeznań wnioskodawcy w powyższym zakresie potwierdza fakt, iż przed tutejszym Sądem zawisła sprawa świadka P. G. (1), który był zatrudniony **od 9 lutego 1977 roku do 31 marca 1996 roku** w pełnym wymiarze czasu pracy w **Przedsiębiorstwie (...) w B.** (następca prawny Przedsiębiorstwa (...) w B. i B.- (...) Kombinatu (...) w B.). Wyrokiem z dnia 10.04.2015 roku, Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. zmienił decyzję organu rentowego i przyznał skarżącemu prawo do emerytury, uznając, że P. G. (1) w okresie od dnia 9 lutego 1977 roku do 31 marca 1996 roku wykonywał prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych wymienione są w wykazie **A, dział Dział XIV, poz. 16**, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych wymienione są w wykazie **A, dział Dział XIV, poz. 16**, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Także praca świadczona przez wnioskodawcę na stanowisku operatora spycharki mieści się w definicji **prac maszynistów ciężkich maszyn budowlanych, wymienionych w wykazie A dział V** (w budownictwie) pkt. 3, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Zmechanizowanych (...) i (...) w B. było przedsiębiorstwem budowlanym zajmującym się wykonywaniem robót budowlanych. Wnioskodawca był zatem zatrudniony w branży budowlanej.

Reasumując, na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd uznał, że wnioskodawca w okresach: **od 1 stycznia 1975 roku do 15 stycznia 1976 roku, od 9 lutego 1976 roku do 9 grudnia 1977 roku i od 11 stycznia 1978 roku do 10 maja 1994 roku** pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach, a więc w wymiarze przekraczającym 15 lat.

Biorąc pod uwagę, iż wnioskodawca spełnił jednocześnie pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki, to jest osiągnął wiek emerytalny oraz wymagany okres zatrudnienia należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Sąd przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z dniem złożenia wniosku o emeryturę, gdyż była to ostatnia przesłanka, od spełnienia której zależało jego prawo do emerytury.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, orzekł jak w sentencji.

Mając na uwadze powyższe o kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik tj. art. 98 k.p.c. zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Odział w T. na rzecz wnioskodawcy B. M. kwotę 360,00 złotych, na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).